

Јереј Александар Црногорац

Не бојте се оних који вам могу убити тијело...

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Драга браћо и сестре!

Данас смо се окупили овдје у храму Преображења Господњег како би кроз ово наше литургијско сабрање изразили достојан спомен светим Новомученицима Српским, светим страдалницима злогласног усташког логора Јасеновца. Они се данас уз пјесму анђела радују а и ми са њима кроз молитву. Молимо се онима који пострадаше због имена православног.

Свети архијерејски сабор Српске православне цркве је одредио 29. август/13. септембар као спомен и дан молитвеног сјећања на њих. Више од педесет година се ћутало и заборављало на овај страшни усташки злочин. Намјерно су се брисали трагови историје који је наш народ свом крвљу правио. Било је ово вријеме таме, вријеме када је воз историје српске опет ушао у тунел мрака и тмине. Вријеме када су кандила вјере једина држала везу са свијетлим небесима. Ова веза је сачувала истину, пострадала за истину и данас нам у светости својој свједочи истину. Истину по којој ова велика жртва српског народа и свих других народа који пострадаше на овом великом стратишту Другог свјетског рата, није била узалудна.

Сјетимо се ријечи Христових када каже „ко хоће да иде за мном нека узме крст свој...“ и ријечи „ко хоће живот свој да сачува изгубиће га, а ко га изгуби имена мога ради, тај се рађа за живот вјечни.“ Својом крвљу Новомученици Јасеновачки јесу задобили живот вјечни и данас су наши молитвеници и заступници пред Лицом Божијим. Знамо да је у првим вијековима хришћанства, када су хришћани мученички страдали због имена Христовог, крв њихова била сјеме из којег су ницали нови и бројни хришћани. Знамо да је у доба турске владавине над Србима ова сила својим зулумима покушала уништити вјеру у Србина. Мислили су ако спале тијело родоначелника и оснивача вјере наше, светога Саве, да ће тако уништити и вјеру нашу. Погријешили су јер је од тада само расла вјера наша. Множили су се дарови вјере и јачао још више дух народа. Тако и данас, свједочимо овдје, „да они који су убијали тијела људи, њих стотине хиљада пострадалих у Јасеновцу, нису убили дух, јер ево он још живи!“

Сјећање на ове жртве није престало и никада не смије престати. Убијани су Срби, Јевреји и Роми како би се „очистила“ Независна Држава Хрватска. Бјеснили су усташки крволоци са својим камама, својим маљевима и ножевима. Поучени нацистичким идејама и по њиховим инструкцијама, жељели су створити једну чисту расу. Хтјели су се ослободити других вјера на својој територији и три су начина примјењивали: покрштавање, прогнање или убијање. Заслијепљени крвљу коју су имали пред својим очима нису видјели да сви њихови инструменти мучења отварају врата Царства Небесног новим мученицима. На жалост, међу мучитељима је било и фратара који су се иживљавали над тијелима изгладњелих и напаћених људи.

Није ли овај демонски план и идеологију поразио само један православац, новомученик Вукашин, када је са смирењем и ријечима „само ти синко ради свој посао“, зауставио свог крвожедног убицу? Нису ли сви у Јасеновцу као и сам Христос „као јагње на заклање били вођени“? Нису ли сва та јагњад Божија у смирењу свом вука побједили? Јесу! Јер, ево и данас се крију поражени вуци. Данас истину искривљују и доказе злодјела прикривају.

Али, данас и овдје, драга браћо и сестре, ми смо истина. Ми смо овдје, како би свједочили о крви својих мученика, својих предака. Овдје смо да их не заборавимо, и да се они нас не постиде у Царству гдје је непрестано слављење божанског Творца, Оца и Сина и Светога Духа. Амин.